

verterede i saadanne Statsobligationer og dernæst henlagte til Reservecapital, saa er det en Operation, der aldeles utvivlsomt mangler Hjemmel. Derfor den manglende almindelig Hjemmel vilde det være en Sag af den alvorligste Betydning, der efter min Overbeviisning maatte drage de alvorligste Følger efter sig; men det, der gjør Sagen mere tvivlsom, er, at selve Loven jo havde tilladt en saadan Emission af Statsobligationer paa en Betingelse, hvis Indtræden eller Ikke-Indtræden var reem tilfældig. Om nu en saadan facultativ Bemyndigelse burde være givet, er et Spørgsmaal, som ikke foreligger her; men det er ganske vist, at man forsaavidt kunde være gaaet en Omvei, hvorved de paa lovlig Maade kunde være blevne converterede til saadanne Obligationer. Naar man nemlig havde bedet de Folk, der vilde have dem betalte med Contanter, om foreløbigt at modtage Obligationer, som de dernæst i Døren ligeoverfor paa Gangen atter kunde sælge til Finantsministeren for Contanter, saa vilde man i alt Fald med en lille Provision maaskee nok kunne faaet dem dertil. Sagen er altsaa forsaavidt mindre alvorlig, som Muligheden af saadanne Obligationers Tilblivelse er hjemlet ved Lov; men, at Loven derved er overtraadt, anseer jeg for aldeles utvivlsomt. Denne Deel af Sagen vedrører forøvrigt altsaa nærmest Spørgsmaalet med Hensyn til Statsgjælden, som der ved er bleven forøget uden klar og utvivlsom Lovhjemmel. De saaledes creerede 397,050 Rbd. rentebærende Obligationer ere blevne henlagte til Reservecapital, dog med Fradrag af 170,000 Rbd., som ere blevne solgte. Ogsaa dette Punkt er blevet omtvistet af Revisionen; men Udvalget antager, at Finantsministeren har Ret til at sælge Obligationerne, naar de først ere enten i Reservecapital eller Statsactiverne. Dertil maa Finansministeren ubetinget være berettiget; det er kun med Hensyn til de egentlige Statsdomainer, at han er knyttet til Rigsdagens Samtykke; og det vil jo være Enhver indlysende, at Obligationers Salg hører til de Operationer, som ofte en Time efter at Beslutningen derom er tagen maa være erøget, da de ellers ikke kunne

erøget med Fordeel; det angaaer et Forhold, hvor det netop gjælder om at gribe Diebliffet, og i hvilken Henseende Finantsministeren altsaa umuligt kan være bunden, naar han skal handle fornuftigt. Men desto mere nødvendigt er det da og, at selve Operationerne fremskille sig saaledes, at de kunne billiges; og dette antager Udvalget aldeles klart at være Tilfældet med Hensyn til de 140,000 Rbd. De ere nemlig solgte til Dagens Cours, eller rettere, de ere ombyttede med pengeløse 3 pCt. Obligationer, som berøvede i Invalidefondet og ligeledes ere overtagne til Dagens Cours. Det er altsaa i sin Orden, at Finantsministeren kjøbte af disse Obligationer, hvorpaa han altid, for at præstere de fornødne Betalinger, maa have et ikke ganske ringe Beløb i Behold, og, naar han har indkjøbt dem til Dagens Cours, er han angerløs, og, har han indkjøbt dem imod Bytte med andre Obligationer til Dagens Courser, da er han atter retfærdiggjort; men det er ikke retfærdiggjort, naar 30,000 Rbd. deraf ere blevne indbetalt i et Bo til part. Imidlertid er det dog, for at kunne sæde nogen bestemt Døm om denne Sag, nødvendigt at hende den fuldstændigere, end Revisionen eller Udvalget har gjort. Det er jo s. Gr. tænkeligt, at det er vedkommende Stiftesforvalters Forseelse, at Terminen, inden hvilken han uden videre kunde fordre Creditbeviserne ombyttede med saadanne Obligationer til part, er bleven oversiddet, og at der altsaa kunde tale en høj Grad af Billighed derfor ligeoverfor den Enkelte. En anden Forudsætning, nemlig, at man var i siebliffelig Forlegenhed for Penge, kan ikke tilstedes, da der kun er Tale om et forholdsviis ringe Beløb. Jeg troer altsaa, at selve Creeringen af disse Obligationer er et meget betænkeligt Skridt, der kun kan passere, fordi deres Creation under visse andre, skøndt ikke tilstedeværende, Forudsætninger vilde være lovlig; at Afhændelsen af de Obligationer, der muligens kunne forudsættes at være i Finantsministerens lovlige Besiddelse, utvivlsomt ligger i hans Ret, og at den Maade, hvorpaa Afhændelsen er skeet, ialfald ikke giver Anledning til nogen væsentlig Anke; ved den tredje Post derimod antager Udvalget, at Finantsministerens For-